

Ο Άγιος Δημήτριος υπήρξε μάρτυς του Χριστού και μάρτυς της πίστεως. Μάρτυς είναι εκείνος που δίνει την μαρτυρία. Και αυτό που ζήτησε ο Θεός από μας είναι το να είμαστε μάρτυρές του. Τι θα πει μάρτυρες. Να δίνετε τη μαρτυρία τη δική μου.

Τη μαρτυρία της ζωής που νικά το θάνατο. Τη μαρτυρία της αληθείας που θεραπεύει την πλάνη. Και όλοι, και οι Απόστολοι πρώτα, και οι Άγιοι μετά, υπήρξαν μάρτυρες Ιησού Χριστού.

Δηλαδή, με τη ζωή τους, με την αναστροφή τους, με το λόγο τους, έδιναν τη μαρτυρία της ελπίδος που υπήρχε μέσα τους. Και η ελπίδα τους ήταν ο Ιησούς Χριστός. Αυτός, που για μας τους ανθρώπους και για τη δική μας σωτηρία, Θεός ων γίνεται άνθρωπος. Αυτός που εισέρχεται στη ζωή μας ευεργετώντας και ιώμενος πάντας, αυτός ο οποίος τελικά θα πάρει τη δική μας θέση πάνω στο Σταυρό και θα χαρίσει σε μας τη ζωή που νίκησε το θάνατο για να δώσει νόημα στη ζωή μας και να μας ελευθερώσει από το άσκοπο και το παράλογο.

Γιατί, αν ο θάνατος είναι το τέρμα της ζωής του ανθρώπου, τότε ότι κάνει ο άνθρωπος είναι μάταιο, είναι ανόητο, είναι άσκοπο, είναι παράλογο. Πολύ περισσότερο όταν τα δικά του έργα, τα κτίσματά του, μένουν στον αιώνα και αυτός πέφτει και χάνεται χωρίς μάλιστα να ξέρει το που και το πότε.

Έτσι λοιπόν, ο Άγιος Δημήτριος, με τη ζωή του, με την αναστροφή του έδινε τη μαρτυρία του Χριστού. Και αυτή τη μαρτυρία ο καθένας μπορεί να τη δίνει όπου κι αν βρίσκεται. Όποιο επάγγελμα κι αν έχει. Οσοδήποτε μεγάλος ή μικρός άνθρωπος είναι μπορεί να τη δίνει ακριβώς αυτή τη μαρτυρία και αυτή η μαρτυρία είναι η ελπίδα και η αλήθεια του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος βρίσκεται πρώτα και κύρια σε εσωτερικά αδιέξοδα. Σε πνευματικά αδιέξοδα. Είπα και χθες, το είπα στην ιεραρχία, το λέω και σήμερα: «η κρίση που περνάμε έχει αίτια πνευματικά».

Ζαλιστήκαμε σ' αυτή τη ζωή, χάσαμε το νόημά της, ξεχάσαμε ότι υπάρχει ο θάνατος, αγκυροβολήσαμε πάνω στη δύναμη, στο χρήμα, στην εξουσία, στην ηδονή και μία ροπή και ταύτα πάντα θάνατος διαδέχεται.

Και αν ο άνθρωπος, την ώρα αυτής της ροπής, δεν έχει τη δυνατότητα να απαντήσει σ' αυτόν το θάνατο που έρχεται να τον νικήσει, είναι ένας άνθρωπος τίποτα, ένας άνθρωπος μηδέν, ένας άνθρωπος που τελικά είναι σκουπίδι, γιατί αν είναι μόνο σώμα σκουπίδι θα

γίνει.

Όμως αυτή είναι η ελπίδα που ο Άγιος Δημήτριος ενέπνευσε, αφού πρώτα γεύτηκε στη δική του τη ζωή. Και για αυτό έκανε τους στρατιώτες του να τον λατρεύουν σαν πατέρα. Και είχε κάποια στιγμή που κλίθηκε αυτή τη μαρτυρία της ζωής του, να τη σφραγίσει με το μαρτύριό του. Και δε δίστασε να το κάνει.

Γιατί ο Άγιος ήξερε καλά ανάμεσα σε τι είχε να διαλέξει. Ήξερε ότι είχε να διαλέξει ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Ήξερε ότι όλα όσα του υποσχόντουσαν για να αρνηθεί το Χριστό ήτανε σκουπίδια, όσο σπουδαία και αν φαινότουσαν σε κάποια στιγμή. Και ο Άγιος προτίμησε τι; Τη ζωή που νικά το θάνατο και όχι τη ζωή που οδηγεί στο θάνατο. Γι αυτό ακριβώς έγινε μάρτυς της αληθείας, μάρτυς της πίστεως. Προτίμησε να μαρτυρήσει, να χάσει τη ζωή του, αλλά όχι να αρνηθεί τη ζωή του.

Και τη ζωή τη χάνει αυτός που αρνείται εκείνον που είναι η ζωή. Και εκείνος που είναι η ζωή είναι εκείνος που νίκησε το θάνατο. Γι αυτό αντιλαμβάνεστε, μέσα στο διάβα των χρόνων, ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι το γεγονός που δέχτηκε τη μεγαλύτερη επίθεση απ' όλους τους αρνητές. Γιατί η Ανάσταση του Χριστού είναι το λυτάριο που σπάζουν το κεφάλι τους όλοι εκείνοι με τις απόψεις, με τις θεωρίες, με τις ιδέες. Όταν μια ιδέα σου δεν μπορεί να νικήσει το θάνατο είναι για πέταμα όσο σπουδαία κι αν φαίνεται, όσο κι αν λάμπει σε κάποια στιγμή. Ο άνθρωπος στο βάθος του θέλει να ζήσει. Και ο Άγιος Δημήτριος μαρτύρησε για να ζήσει.

Και η συνέχεια δείχνει πόσο καλά έκανε. Γιατί αυτός ο άγιος που μαρτύρησε, αυτός ο Άγιος που πέθανε κάπου εκεί στο 300 κοντά συνέχισε και συνεχίζει να ζει μέχρι σήμερα. Σ' αυτόν καταφεύγουμε. Είδαμε την πορεία του μέσα στη ζωή μας ενώ εκείνος έχει φύγει απ' τη ζωή. Είδαμε τα θαύματά του. Είδαμε την κοντινή μας πόλη τη Θεσσαλονίκη και όχι μόνον να δέχεται την προστασία και τη σωτηρία του. Τον είδαν οι άνθρωποι να προστατεύει την πόλη και να την οδηγεί στην νίκη.

Έτσι ακριβώς λοιπόν, η πίστη και η σχέση του ανθρώπου σ' αυτόν τον τόπο με την Εκκλησία, το είπα και χθες και το ξαναλέω, δεν γράφτηκε σε κανένα καταστατικό δεν αποτελεί καμία ιδέα.

Είναι πίστη ζυμωμένη με τη ζωή. Οι άνθρωποι έζησαν τους Αγίους. Έζησαν τον Άγιο Δημήτριο. Τον είδαν μπροστά τους. Απευθύνθηκαν σ' αυτόν απ' όλα τα χρόνια μέσα απ' τους αιώνες. Απ' τη εποχή που ο Μακρυγιάννης θα σταθεί στον Αι Γιάννη τον Πρόδρομο και θα του πει: δώσε μου όπλα και εγώ θα σου φέρω ένα ασημένιο καντήλι. Κι όταν βρήκε τα όπλα πήγε το καντήλι στον Άγιο...

Αυτός ο λαός λοιπόν που έζησε έτσι τους Αγίους του ξέρει τι πιστεύει. Ξέρει γιατί ζει. Ξέρει γιατί τρέχει. Ποιοι είναι εκείνοι που αυτή την πίστη του την αρνούνται; Αυτοί που δεν αγάπησαν ποτέ το λαό. Δεν το λέω εγώ. Το λέει ο μεγάλος ρώσος συγγραφέας ο Ντοστογιέφσκι. Είπε, αυτοί οι άνθρωποι δεν πίστευσαν ποτέ στο λαό. Δεν σεβάστηκαν ποτέ το λαό.

Το μόνο που έκαναν να εκμεταλλεύονται το λαό. Για αυτό, ρώτησαν; Εάν δείγματα δείχνουν, ότι θέλουμε να γίνουμε ένα κράτος άθεο, που δεν θέλουν τα παιδιά μας να βλέπουν στα σχολεία τις εικόνες του Θεού και της Παναγίας, ποιον ρώτησαν εκείνοι που αποφάσισαν; Ρώτησαν το λαό, που υποτίθεται ότι τον εκπροσωπούν; Ή υποτάσσονται σε δυνάμεις σκοτεινές;

Ο Άγιος Δημήτριος μαρτύρησε, όχι γιατί έκανε κάτι κακό αλλά γιατί ήτανε πιστός. Και μάθαμε πρόσφατα, ότι δεν είναι μόνο ένας αλλά και άλλοι. Μέχρι στιγμής γνωρίζω το αστυνομικό σώμα, που αρνήθηκαν να παραλάβουν την ταυτότητα που δεν τους εκφράζει και απολύθηκαν. Ξαναγυρίσαμε στους διωγμούς; Δεν τους φοβήθηκε η Εκκλησία.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θα πει: Πού οι πολεμήσαντες την Εκκλησία; Αυτοί απώλλοντο η δε Εκκλησία υπέρ τον ουρανόν αναβέβηκε. Γι αυτό λοιπόν οι μνήμες των Αγίων μας, που ο καθένας έχει τη δική του προσωπικότητα, έχει τη δική του χάρη, έχει τη δική του ευλογία, έχει το δικό του τρόπο που στάθηκε στη ζωή του δίπλα στους ανθρώπους, άλλοτε με το μαρτύριο, άλλοτε με την άσκηση, άλλοτε με τον αγιασμό, όμως όλα αυτά συνθέτουν αυτήν την καινή κτίση που είναι η Εκκλησία του Χριστού.

Είναι η μόνη που αναδεικνύει Αγίους δηλαδή ζωντανούς ανθρώπους που μπορούν να ενεργούν και μετά το θάνατό τους.

Έτσι λοιπόν οι γιορτές των Αγίων μας και η γιορτή του Αγίου Δημητρίου σήμερα με ότι

συμβολίζει με ότι σηματοδοτεί μέσα στο στερέωμα της Εκκλησίας αλλά και μέσα στο δρόμο του Ελληνικού κράτους είναι ολόφωτα φώτα που φωτίζουν σε σύγχρονα σκοτάδια την πορεία της ζωής και του ανθρώπινου προσώπου και του τόπου μας και της ζωής μας.

Γι αυτό λοιπόν οι γιορτές των Αγίων μας, είναι αφορμές προβληματισμού, αφορμές εμπάθυνας. Το μαρτύριό τους εμπνέει τη δική μας αγωνιστικότητα. Την αγωνιστικότητα της Εκκλησίας σε κάθε καιρό, και στο δικό μας τον καιρό. Αυτά ήταν τα πρότυπα της Εκκλησίας. Οι Άγιοι και οι Μάρτυρες. Απ' αυτά παίρνανε δύναμη, απ' αυτά έχουσε έμπνευση απ' αυτά συνέχιζε τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού μέσα στο σημερινό κόσμο.

Να ευχαριστήσουμε λοιπόν τον Άγιο Δημήτριο για ότι έγινε και για ότι είναι για την Εκκλησία του Χριστού. Για το φως που μας δίνει, για την αγάπη που μας προσφέρει, για τα θαύματα που έκανε και κάνει.

Για το μύρο που ανέβλυσε, που είναι το μύρο του Αγίου Πνεύματος, το οποίο πλούσια κατώκησε μέσα στη δική του την ψυχή, και να καταλάβουμε και μεις που ζούμε μέσα σ' αυτά τα δύσκολα και μπερδεμένα χρόνια ότι αν δεν ανάψουμε αυτό το φως της πίστεως, το φως της γνώσεως του Θεού και το φως της αγάπης του, θα περπατάμε σε σκοτάδια και θα γεννάμε αδιέξοδα.

Η Εκκλησία γνωρίζει την Ιστορία πριν έρθει. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Αποκάλυψή του μας βεβαιώνει για τους διωγμούς των πιστών ανθρώπων, αλλά και μας βεβαιώνει για το ότι

ο Χριστός είναι εκείνος που εξήλθε νικών και ίνα νικήσει.

Γνωρίζοντας λοιπόν από την αρχή το τέλος της Ιστορίας δεν φοβόμαστε τις ενδιάμεσες καταστάσεις, αλλά θα αγωνιζόμαστε, γιατί η παρουσία του Χριστού στη ζωή του κόσμου είναι η ελπίδα, είναι το φως, είναι ακριβώς αυτό που θα δώσει νόημα στη ζωή των ανθρώπων.

Ας ευχηθούμε λοιπόν η μνήμη του Αγίου Δημητρίου να λειτουργήσει για όλους μας και αφυπνιστικά και παρηγορητικά μέσα στην πορεία της ζωής μας.

+ Σιατίστης Παύλος